

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí
a zemědělství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. 2496/ZPZ/2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení vyjádření žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. 2496/ZPZ/2017, které považoval za rozhodnutí v materiálním smyslu a ve kterém byla společně posouzena a zamítnuta odvolání, která žalobce podal jako opomenutý účastník proti rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2017, sp. zn. OŽP/4616/Výj/2017/Van, ze dne 21. 12. 2016, sp. zn. OŽP/83691/Výj/2016/Van, a ze dne 22. 12. 2016, sp. zn. OŽP/85579/Výj/2016/Van, kterými byly žadateli Lesy České republiky, s. p., povoleny delší lhůty pro zajištění lesních kultur podle § 31 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).

Žaloba

2. Žalobci byla na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů dne 9. 5. 2017 poskytnuta rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem podle § 48 odst. 2 písm. f) lesního zákona vydaná v období od 1. 1. 2016 do 30. 3. 2017. Proti rozhodnutím sp. zn. OŽP/4616/Výj/2017/Van, sp. zn. OŽP/83691/Výj/2016/Van a sp. zn. OŽP/85579/Výj/2016/Van podal dne 19. 5. 2017 odvolání jako opomenutý účastník. Dne 14. 6. 2017 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného v materiálním smyslu ze dne 12. 6. 2017, č. j. 2496/ZPZ/2017, kterým byla odvolací řízení sloučena a odvolání odmítnuta. Podle žalovaného není řízení podle § 48 odst. 2 písm. f) lesního zákona v souladu s § 31 odst. 6 tohoto zákona správním řízením, a tudíž o něm žalobce nemusel být vyrozuměn. Žalobce měl za to, že § 31 odst. 6 lesního zákona byl nepřímou novelizován § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého *tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé*. K tomu cituje i závěry ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 24. 6. 2005 a 12. 9. 2005, které přiložil k žalobě. Závěr žalovaného, podle kterého ve věci nemělo být vedeno správní řízení, je tak podle žalobce nesprávný. Pokud by soud uvážel o nepřímé novelizaci nepřisvědčil, je podle žalobce namístě řízení přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení poslední věty § 31 odst. 6 lesního zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Podle žalovaného se žalobce dovolává soudní ochrany na základě § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), nikde však neuvádí žádná tvrzení o tom, zda a jak jsou podle něj povolením výjimky ze lhůty pro zajištění lesního porostu dle § 31 odst. 6 lesního zákona dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Žalovanému z praxe není znám žádný případ, kdy by povolením výjimky mohly být tyto zájmy dotčeny; nemožnost dotčení zde vyplývá již z povahy věci. Podle žalovaného tak žalobce nesplňuje podmínky aktivní procesní legitimace ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). S žalobcem provedeným výkladem vztahu § 180 odst. 1 správního řádu a § 31 odst. 6 lesního zákona žalovaný nesouhlasí, podle něj se na postup při povolování výjimky správní řád, s výjimkou základních zásad činnosti správních orgánů, nevztahuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný dále rozebírá úpravu lesního zákona a poukazuje na to, že delší lhůta podle § 31 odst. 6 lesního zákona může být povolena i při schvalování lesního hospodářského plánu, přičemž na řízení o schvalování plánů nebo povolování jejich změn se podle § 27 odst. 6 lesního zákona také nevztahují obecné předpisy o správním řízení (s výjimkou rozhodování o námitkách, kdy účastníkem řízení je vlastník lesa a zpracovatel plánu). Jediným subjektem, jehož se povolení či nepovolení výjimky týká a kterému také přísluší právo na soudní ochranu, je podle žalovaného vlastník lesa.
5. Žalovaný poukazuje také na novelizaci lesního zákona provedenou zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl k 1. 1. 2007, tj. po účinnosti správního řádu, novelizován § 58 odst. 2 lesního zákona, který obecně upravuje vztah lesního zákona ke správnímu řádu. Zákonodárce přitom v rámci této novelizace nepovažoval za vhodné či nezbytné podřídít povolování předmětných výjimek režimu správního řízení.

Replika žalobce

6. Žalobce ve své replice uvedl, že důvodem, pro který podal odvolání, je snaha změnit podle něj neuspokojivou praxi správních orgánů, kdy výjimky z povinnosti zalesnit holinu jsou povolovány automaticky bez náležitého zhodnocení stavu porostů a jejich perspektivy. Jediným efektivním řešením uvedené praxe je podle něj účast spolků na řízení společně s novelizací lesního zákona. Dále poukázal na to, že podle napadeného rozhodnutí bylo důvodem odmítnutí odvolání a nevyrozumění spolku to, že vůbec není vedeno správní řízení. Ve vyjádření k žalobě však žalovaný tento výklad změnil a uvedl, že řízení vedeno je, dotýká se ale pouze práv vlastníka lesa. Podle žalobce tím žalovaný nepřipustně změnil odůvodnění napadeného rozhodnutí v soudním řízení, navíc jde o argumentaci vnitřně rozpornou, neboť pokud se na výjimky neaplikuje § 180 správního řádu, není s ohledem na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí jasné, jak může správní orgán aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů, natož vydávat rozhodnutí a umožnit vlastníkově podat odvolání. Dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny je podle žalobce zřejmé a svoji aktivní legitimaci dovozuje z § 2 odst. 2 písm. f), § 2 odst. 2 písm. k), § 4 odst. 2 a § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Z obsahu spisové dokumentace soud zjistil, že Magistrát města Ústí nad Labem nepovažoval žalobce za účastníka ani jednoho z jím vedených řízení pod sp. zn. OŽP/4616/Výj/2017/Van, sp. zn. OŽP/83691/Výj/2016/Van a sp. zn. OŽP/85579/Výj/2016/Van, ve kterých byly na žádost žadatele Lesy České republiky, s. p., povoleny delší lhůty pro zajištění lesních kultur podle § 31 odst. 6 lesního zákona. Žalobce měl v době zahájení řízení u Magistrátu města Ústí nad Labem podanou žádost o informování dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody, o zahájení těchto řízení však magistrátem informován nebyl. Dne 19. 5. 2017 žalobce podal do všech těchto tří řízení jednotlivá podání, která byla označena jako odvolání a zároveň oznámení o účasti v řízení. Odvolání žalobce odůvodnil tím, že mu nebylo umožněno uplatnit práva účastníka řízení, ačkoli měl podanou žádost o informování podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Napadené rozhodnutí vždy identifikoval spisovou značkou a uvedl, že jím byla povolena výjimka z povinnosti zajistit lesní porost v zákonné lhůtě. Ze spisové dokumentace soud zjistil, že jako jediné rozhodnutí v rámci příslušných spisů bylo vždy vydáno pouze rozhodnutí, kterým byly žadateli Lesy České republiky, s. p., podle § 31 odst. 6 lesního zákona povoleny delší lhůty pro zajištění lesních kultur.
10. Dne 14. 6. 2017 žalovaný žalobci doručil vyjádření č. j. 2496/ZPZ/2017 ze dne 12. 6. 2017 k všem třem podaným odvoláním. V něm uvedl, že na prodloužení lhůty k zajištění lesních porostů se podle § 31 odst. 6 lesního zákona nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Ve věci se tedy nevede správní řízení zakončené vydáním rozhodnutí. Nejedná se ani o podklad pro jiný správní úřad, ani o zamýšlený záměr. Jelikož není žádné správní řízení zahajováno, resp. vedeno, nebylo ani možné informovat spolek o jeho vedení. Proti povolení výjimky podle § 31 odst. 6 lesního zákona se tedy podle žalovaného nelze odvolat.
11. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že vyjádření žalovaného ze dne 12. 6. 2017 je správním rozhodnutím v materiálním slova smyslu, neboť tím je úkon, který navzdory svému označení zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. V souladu s ustálenou judikaturou je rozhodnutí třeba chápat v materiálním smyslu jako jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, bez ohledu na to, zda mělo příslušnou formu nebo bylo vydáno v řádném (či vůbec nějakém) řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, publ. pod č. 923/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz). I neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (viz rozsudek Nejvyššího správního ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104, publ. pod č. 1615/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Z vyjádření žalovaného ze dne 12. 6. 2017, ačkoli výslovně není označeno jako rozhodnutí a není ani strukturováno na části, jak je u rozhodnutí obvyklé, jsou zřejmé povinné náležitosti správního rozhodnutí, když v něm jsou zejména uvedeni účastníci řízení o povolení výjimky i řízení odvolacího, vyplývá z něj, že odvolání žalobce byla jako nepřípustná zamítnuta, a tento závěr je odůvodněn tím, že ve věci nebylo vedeno správní řízení a proti povolení výjimky dle § 31 odst. 6 lesního zákona se nelze odvolat. Toto rozhodnutí tak dle soudu žalobce mohl napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s., neboť šlo o úkon, který se mohl negativně dotknout jeho právní sféry (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb., www.nssoud.cz).
12. Podle § 31 odst. 6 lesního zákona platí, že *holina na lesních pozemcích musí být zalesněna do dvou let a lesní porosty na ní zajištěny do sedmi let od jejího vzniku; v odůvodněných případech* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit lhůtu delší. Na povolení této delší lhůty se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Podle § 48 odst. 2 písm. f) lesního zákona výjimky ze zákonných lhůt pro zalesnění a zajištění kultur povolují obecní úřady obcí s rozšířenou působností.

13. Podle definice obsažené v § 9 správního řádu je správním řízením postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Neplatí, že správním řízením je pouze řízení, které se vede podle správního řádu. Rozhodné je, zda postup správního orgánu, v tomto případě obecního úřadu obce s rozšířenou působností, podle § 31 odst. 6 lesního zákona ve svém důsledku vede k úkonu, který bez ohledu na své označení zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby. V tomto případě byla řízení o povolení delších lhůt pro zajištění lesních kultur zahájena na základě žádosti žadatele Lesy České republiky, s. p., a jejich výsledkem byl vždy úkon správního orgánu, kterým bylo žádosti vyhověno a výjimka povolena. V důsledku tohoto úkonu došlo na straně žadatele jakožto jmenovitě určené osoby ke změně v obsahu jejích povinností. Úkony, kterými byly výjimky povoleny, jsou správními rozhodnutími (k tomu viz také 11. odstavec odůvodnění tohoto rozhodnutí). Soud proto považuje za nesprávný názor žalovaného, podle kterého ve věcech nebyla vedena správní řízení a vydána rozhodnutí.
14. Dále je třeba poukázat na to, že magistrátem vydaná rozhodnutí, kterými byly povoleny delší lhůty pro zajištění lesních kultur, neobsahovala poučení, podle kterých by proti nim byla přípustná odvolání. Jak již bylo řečeno, podle poslední věty § 31 odst. 6 lesního zákona se na povolení této delší lhůty nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Žalobce namítal, že v důsledku nabytí účinnosti správního řádu a jeho § 180 odst. 1 došlo k nepřímé novelizaci ustanovení lesního zákona, neboť podle něj správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tento předpis řízení v celém rozsahu upravuje. Pokud by tomu tak skutečně bylo, měl magistrát za povinnost postupovat v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle správního řádu včetně jeho části druhé. Soud konstatuje, že lesní zákon řízení o povolení delší lhůty pro zajištění lesních kultur nijak neupravuje. Ústavní soud přitom ve svém nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, publ. pod č. 240/2005 Sb., dovodil neústavnost takových ustanovení zákona, která vylučují použití obecných procesních předpisů, aniž by zároveň byla stanovena komplexním způsobem úprava jiná. V souladu s § 180 odst. 1 správního řádu, který odstranil protiústavnost vznikající v důsledku takovýchto ustanovení jako je poslední věta § 31 odst. 6 lesního zákona, se proto v řízení o povolení delší lhůty pro zajištění lesních kultur použije správní řád včetně jeho druhé části, a to pro řešení otázek, jejichž řešení je nezbytné. Mezi takové otázky jistě patří namátkou úprava doručování, zastupování nebo základních náležitostí rozhodnutí. Soud však je toho názoru, že z aplikace správního řádu včetně jeho druhé části v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, nelze dovodit i dvojinstančnost správního řízení a s tím spojenou nutnost aplikace úpravy správního řádu týkající se opravného prostředku proti vydaným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 2 As 47/2004-61, publ. pod č. 1409/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, konstatoval, že mezi základní zásady rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob správními orgány nepatří rozhodování ve dvou stupních. Podle něj „(...) takovýto závěr z ničeho nevyplývá. Ostatně i § 68 písm. a) s. ř. s. počítá s tím, že ne proti každému rozhodnutí správního orgánu jsou řádné opravné prostředky přípustné“. Ve stejném duchu pak rozšířený senát v rozsudku ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, publ. pod č. 3104/2014 Sb. NSS, www.nssoud.cz,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poukázal na to, že z § 180 odst. 1 správního řádu nevyplývá nutnost použití celého správního řádu, nýbrž pouze jeho ustanovení obsahujících úpravu otázek, jejichž řešení je nezbytné. S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje a dodává, že sám lesní zákon s opravným prostředkem proti rozhodnutí o povolení výjimky podle § 31 odst. 6 lesního zákona nepočítá.

15. Soud proto dospěl k závěru, že proti rozhodnutím magistrátu, kterými byly povoleny delší lhůty pro zajištění lesních kultur, nebyla přípustná odvolání, když lesní zákon s opravným prostředkem v tomto řízení nepočítá, a existence opravného prostředku ani není nezbytnou náležitostí tohoto řízení. Kromě výše citované judikatury lze při tom poukázat též na to, že pokud by tomu tak bylo, zákonodárce by jej zakotvil přímo do lesního zákona tak, jako to výslovně udělal na jiných místech (viz např. námitky proti oznámení o neschválení plánu podle § 27 odst. 3 lesního zákona). Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 6. 2017 dospěl ke stejnému závěru, avšak na základě nesprávného právního názoru, když vycházel z toho, že magistrát ve věci nevedl správní řízení a nevydal rozhodnutí. V tomto směru je třeba odůvodnění jeho rozhodnutí v materiálním smyslu korigovat, na správnosti jeho závěru o nepřípustnosti podaných odvolání to však nic nemění.
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93, publ. pod č. 3109/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, „v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení“. Otázkou účastnictví žalobce v řízení o povolení výjimky podle § 31 odst. 6 lesního zákona, tedy meritem odvolání žalobce, které soud stejně jako žalovaný shledal být nepřípustným pro nesplnění jedné z základních procesních podmínek, se proto soud nezabýval.
17. Stejně tak soud neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení poslední věty § 31 odst. 6 lesního zákona, které eventuálně navrhoval žalobce. V důsledku aplikace správního řádu včetně jeho části druhé v nezbytných otázkách v řízení o povolení delších lhůt pro zajištění lesních kultur, což vyplývá z § 180 odst. 1 správního řádu, totiž tato úprava není v rozporu s ústavním pořádkem.
18. Soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
19. Soud se vymezuje se proti případné námitce, že by i navzdory výše uvedenému závěru bylo namístě napadené rozhodnutí zrušit, a to pro vady spočívající v nedostatku formy rozhodnutí a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. I kdyby totiž bylo vydáno formálně bezvadné rozhodnutí, jeho závěr by musel zůstat tentýž, když by jím bylo každé z odvolání žalobce zamítnuto jako nepřípustné. Takovýto postup spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí by nebyl hospodárným a ani by neposloužil k ochraně práv účastníků.
20. Soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.